

LA REPÚBLICA Avui amb El Punt Avui

Berlín, 9-11-89, el mur que mai havia de caure

Fa trenta anys que va caure el Mur de Berlín i va obrir pas al declivi del comunisme a Europa i va permetre reunificar Alemanya

EUROPA - MÓN P20-21

Merkel crida a defensar els valors democràtics d'Europa

Actes pels 30 anys sense Mur de Berlín

Una revista per a nens i nenes a partir de 9 anys.

AMB
CaVall Fort

NO PODRÁS PARAR DE LLEGIR!

SUBSCRIU-T'HI!
Cada 15 dies a casa teva

www.cavallfort.cat

EL PUNT AVUI +

2,50€

DIUMENGE • 10 de novembre del 2019. Any XLIV. Núm. 15176 - AVUI / Any XLI. Núm. 14046 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P6-11

Reflexió festiva

ARREU • Milers de ciutadans participen en la jornada de reflexió de Tsunami Democràtic

VOTACIÓ • Més de 5,6 milions de catalans, convocats a votar avui en les eleccions espanyoles

Un dels grups que ahir van actuar a l'escenari de Tsunami Democràtic davant la Universitat de Barcelona ■ EFE

L'ESPORTIU

Futbol

Messi celebra el seu segon gol de falta ■ EFE

Messi lidera el Barça amb tres gols

Els blaugrana guanyen el Celta (4-1), però el seu joc continua sense convèncer

Motor

Els Márquez celebren els seus títols a Cervera

Nacional

P18

Més assetjament sexual a les dones a la feina

Més de vint mil dones en pateixen, segons l'Enquesta de Violència Masclista

La ruta de tapes de Reus

Del 7 al 17 de novembre de 2019

www.ganxetpintxo.cat

Organitzat per **cambraReus**

Patrocini **ESTRELLA D'IBERIA**

Col·labora **REUS promoció turística**

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Marina Llansana

Aquesta nit

Tradicionalment les eleccions espanyoles eren les més difícils per als partits catalans. Des de les eleccions al Congrés de l'any 1977 i fins al 2011, el PSC-PSOE va guanyar ininterrompudament, fins i tot durant les èpoques de majoria absolutíssima de CiU en les eleccions catalanes.

Durant dècades, aquest era el comportament electoral habitual d'una part molt important dels catalans: en les eleccions al Parlament votaven partits que no tinguessin el centre de decisió a Madrid, i en canvi en les espanyoles votaven les forces que consideraven que millor podien governar Espanya.

En aquest context era impensable que un partit independentista com ERC pogués guanyar unes eleccions al Congrés dels Diputats espanyol. Però va passar; la victòria d'Esquerra el passat mes d'abril va ser un exemple clarivident de fins a quin punt el comportament electoral ha canviat, i els catalans veuen ara les eleccions espanyoles com una oportunitat per enviar un missatge contundent de desacord amb la deriva repressiva i

Els catalans veuen ara les eleccions espanyoles com una oportunitat per enviar un missatge contundent

catalanofòbica de l'Estat.

Aquella nit del 28 d'abril el missatge de les urnes es plasmava de la manera més gràfica possible als mapes televisius dels especials informatius de les nits electorals: Catalunya pintada d'un color ben diferent, deixant clar que nosaltres no som d'eixe món o, més ben dit, d'eixe país.

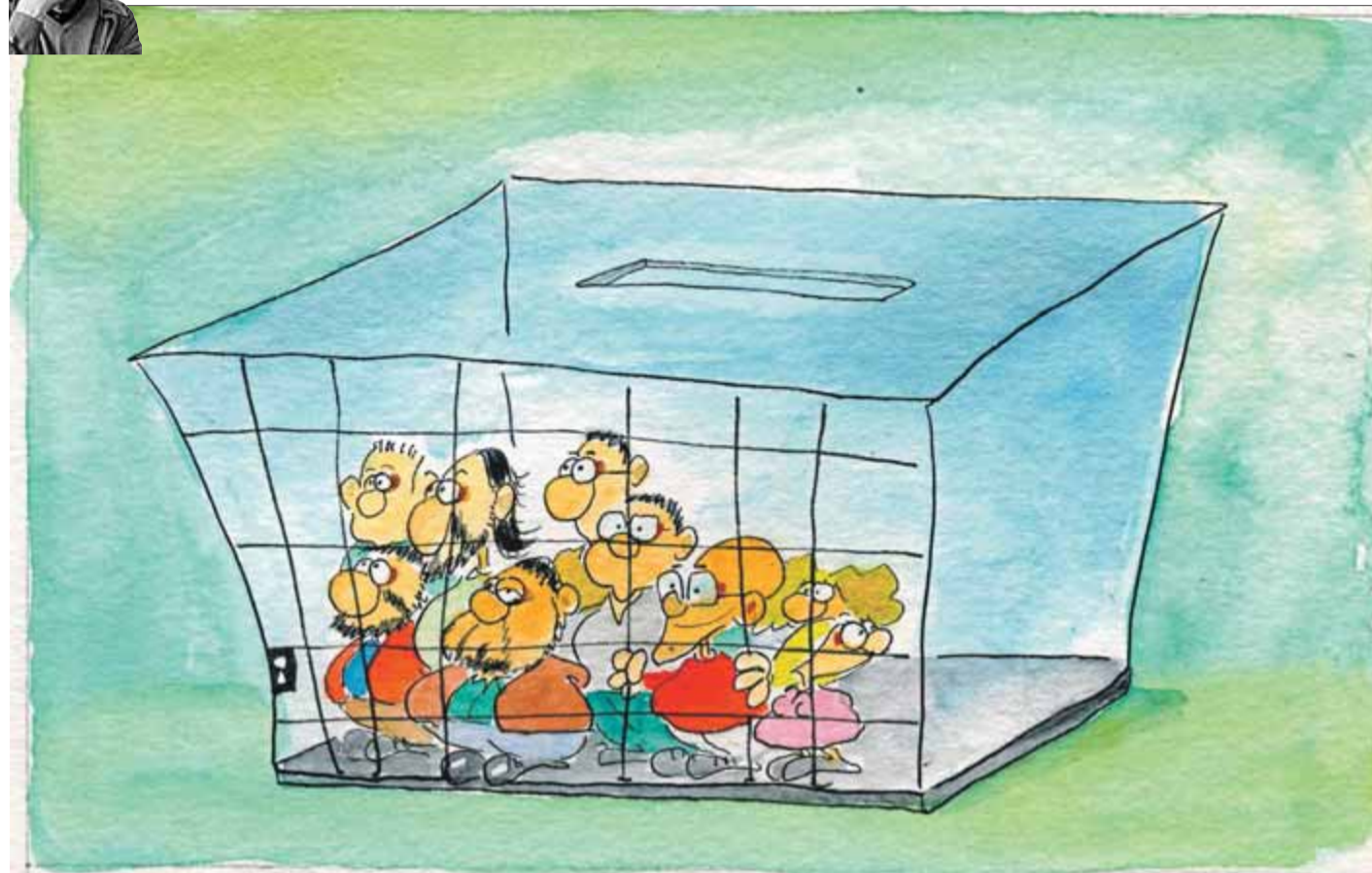
Avui tornem a votar, i el més positiu és que per primera vegada en molt temps s'ha esllanguit fins a quasi desaparèixer el rum-rum entre alguns sectors independentistes que demanava fer boicot a les eleccions espanyoles. Encara més, alguns dels qui havien demanat aquest boicot avui es presenten amb una candidatura electoral amb tots els ets i uts. Me n'alegro, perquè vol dir que ara ja tots tenim clar que els resultats de les urnes són els missatges polítics més potents, a dins i també a fora, i que si alguna possibilitat tenim els catalans de guanyar és per la via democràtica.

Si aquesta nit podem pintar Catalunya d'un altre color i fer créixer la suma dels vots independentistes voldrà dir que hem girat unes eleccions que no volíem a favor nostre, i així sí que és una victòria.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

En defensa pròpia

Vaig llegir fa unes setmanes que s'havien convocat unes accions per entorpir, en sentit independentista, l'accés a les urnes en el dia d'avui. No n'he sentit a parlar més. Millor. Que em deixin el camí expedit perquè la meua protesta en forma de papereta és molt més potent. El sobiranisme, en els seus matisos, ha de fer avui un gran paper, ha de donar una majoria absoluta a Catalunya. A veure si l'Estat, amb totes les seves armes polítiques, judicials i policials, s'assabenta del que hem repetit mil vegades i no entén o no vol entendre: que ens trobem, que es troba, davant un problema polític que només es pot solucionar a través de la política. He seguit els mínims debats electorals possibles. Hi ha coses molt més positives per fer. Me n'ha arribat, però, el ressò. Els partits polítics espanyols ja no dirigeixen els atacs contra l'independentisme, fet que, sent unionistes, trobo raonable. Les mesures excepcionals que plantejen per reprimir-lo afecten Catalunya tota sencera amb tota la gent que hi viu i hi treballa, sigui independentista, constitucionalista o indiferent. L'ano-

“El sobiranisme ha de ser avui majoritari en bé de tots, he dit de tots

menada catalanofòbia bull a molts graus. Pretenen una Catalunya residual que renunciï als seus drets, a les seves institucions escolars, sanitàries, comunicatives, policials. Una Catalunya escanyada i empobrida. Amb el pretext de l'independentisme, l'objectiu és la reducció del país a una comunitat autònoma més. Ara he estat generós: amb el pretext de l'independentisme català pretenen refer en sentit centralista tota l'“arquitectura territorial” espanyola de la qual fins ara estaven tan contents. Els que treballen més en contra del “règim del 78” són els que més diuen defensar-lo.

El meu vot d'avui és, doncs, en defensa pròpia. Meva, i del país. Miquel Iceta, representant aquí de Pedro Sánchez però també d'un partit catalanista, n'hauria d'estar content. A ell, que viu a Catalunya, els “seus” de Madrid tampoc no li fan cabal. Conflicte polític, senyors. El meu vot, si és acompanyat d'altres i és majoritari, reforçarà les posicions del PSC.

Què més es pot dir? Per mi l'article està acabat. Torno a Proust, a Joan Comorera, al garrofer, als elements que m'han fet passar la campanya electoral amb un cert estat d'equilibri mental. Després de votar aniré a prendre el meu cafè matinal i a llegir el diari. Al migdia, dinar familiar.

Al vespre, seguiment de l'escrutini. A veure si puc celebrar-lo, en bé de tots. He dit de tots, també dels que no ens entenen o no ens volen entendre. Diuen que Ciutadans patirà una forta davallada. Em deixarà molt satisfet. El partit de matriu catalana que per aquest motiu sap quin pa es dona a Catalunya i que renuncia a menjar-lo, és el més delictiu d'aquesta història.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. **Vicedirectors:** Emili Gispert i Toni Muñoz. **Directors adjunts:** Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Ne-crologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes. **Administració:** Carme Bosch. **Producció i Logística:** Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/plhvxo>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Doncs sí, ens comptaran

Podria ser que a vostè avui li fes molta mandra anar a votar. Que es pensés, i amb raó, que el resultat d'aquestes eleccions no servís per a gaire res més que per complicar-ho tot plegat una mica més. I podria molt ben ser, deia, que fos així. Que el que passi a Espanya sigui que el que volia fer fora la dreta li obri la porta de bat a bat, que Vox creixi fins a fer-los passar vergonya, i que Ciudadanos finalment rebi el premi que es mereix en forma dels magnífics resultats (és una ironia, això de "magnífics resultats", suposo que ja ho han entès) que li vaticinen les enquestes. Podria molt ben ser que Pedro Sánchez tingui una amarga victòria, que Casado estigui molt content de quedar segon, però que l'aritmètica resultant de tot plegat no faci res més que embolicar la troca. I podria molt ben ser que, després de la desconnexió amb Espanya (definitiva?) que ha provocat la sentència de

“Les eleccions d'avui no resoldran res, però és important la fotografia que en surti

l'1-O, vostè decidís que ja s'ho faran. Podria ser. Però a mi em fa l'efecte que, passi el que passi, sigui quina sigui l'aritmètica parlamentària que en surti, sumin uns o sumin uns altres, hi ha una cosa que no fallarà: i és que ens comptaran. Per què, si no, l'Assemblea de Madrid ha de demanar la il·legalització dels partits independentistes? Per què, si no, s'han passat tota la campanya electoral (quin descans, per

cert, això que duri una setmana!) parlant de Catalunya i no pas de les seves propostes per a Espanya? O és que no en tenen? Aquestes eleccions no serviran per resoldre el conflicte entre Catalunya i Espanya (em fa l'efecte que a hores d'ara de solució només n'hi ha una, per més complicada i llarga que sigui), perquè se'm fa difícil, vist fins on ho han portat, que demà hi hagi ningú a La Moncloa disposat a despenjar-li el telèfon a Torra. Però ens comptaran. Comptaran què li passa a l'independentisme després d'aquests atacs per terra, mar i aire. I qualsevol vot enrere en relació amb les eleccions del 28 d'abril passat l'interpretaran com una victòria. Perquè ells sí que ens sumen. El 10-N probablement no resoldrà gaire res, certament. Però tornarà a ser una nova fotografia. S'imaginem que el més destacat d'avui a Catalunya fos el triomf de l'independentisme? I a Espanya l'ascens de la ultradreta?

EDITORIAL

Eleccions clau per al sobiranisme

Un total de 5.615.400 catalans, 27.305 més que en els comicis de l'abril, són convocats avui de nou a les urnes en unes eleccions generals espanyoles clau per aclarir quina majoria pot governar a l'Estat, però que, llegides en clau catalana, són molt importants per poder demostrar, un cop més, la força de l'independentisme. Els electors sobiranistes poden triar entre tres llistes diferents: la CUP, ERC i JxCat, després que els partits no hagin atès les demandes d'unitat de molta gent en les manifestacions de les últimes setmanes. Això no hauria de ser impediment perquè els ciutadans votessin massivament aquestes candidatures i que, per primer cop, s'aconseguís que més de la meitat dels diputats escollits per al Congrés dels Diputats fossin netament independentistes. Un capital polític que seria de gran importància estratègica a l'hora d'incidir en la governabilitat de l'Estat, tal com ja s'ha demostrat en diferents ocasions els últims mesos. I un resultat contundent que hauria de servir perquè, finalment, malgrat tot, l'Estat obri els ulls i s'adoni que és davant un problema polític l'única sortida del qual és asseure's en una taula de diàleg. Finalment, també, un resultat que servirà per aclarir l'actual equilibri de forces dins del món independentista.

Com a prelude de la jornada electoral d'avui, la plataforma Tsunami Democràtic va demostrar de nou la seva força de convocatòria amb múltiples i diverses celebracions a més de tres-cents municipis d'arreu de Catalunya. Uns actes que es van poder fer amb normalitat després que la Junta Electoral Central, que tan sovint ha alterat la normalitat democràtica amb prohibicions totalment fora de lloc, decidís finalment autoritzar-los.

De reüll O sostre o menjar

Ara ja no té més remei que deixar de pagar factures per comprar menjar. Amb dos fills, a casa seva entren 1.100 euros, assumeix un lloguer de 600 en un barri no cèntric d'una ciutat perifèrica i aquest mes de novembre l'hi han apujat a 900 –en realitat a 875, després d'una àrdua negociació amb la immobiliària–. No és una anècdota aïllada fruit de la cobdícia caparruda d'un propietari, és una realitat estesa, un problema molt greu, el de la vulneració del dret a l'habitatge –a un habitatge digne– que ja afecta envers un 42% de les

Prioritats i polítiques no es donen la mà mentre ens arruïnen la vida

llars catalanes i que esdevé el signe més vistent de la pobresa que es va cronificant de manera sembla que imparabile (les dades no difereixen a nivell d'Estat). Coneixem prou bé els ingredients del nefand còctel. Ocupacions precàries, de baixa qualitat i mal retribuïdes; increment al galop dels preus de les vivendes

–no regulats i marcats per una especulació inclement– i per acabar-ho d'adobar una deficient inversió per part de les administracions. Com revertir la situació que es pot qualificar de veritable emergència? Europa ofereix una mitjana de 65 habitatges de lloguer social per cada 1.000 habitants; al conjunt del nostre país són vuit i a comarques gironines, de 2014 a 2018, tan sols el 0,6% dels 4.500 projectes visats tenen la qualificació d'habitatges de protecció oficial. Prenem nota. Perquè hi ha prioritats i polítiques que no es donen la mà mentre el capitalisme depredador ens arruïna la vida.

Les cares de la notícia

EXPRESIDENT DEL BRASIL

Lula da Silva En llibertat

L'expresident del Brasil, Lula da Silva, empresonat acusat de corrupció, va sortir divendres en llibertat després d'un canvi de jurisprudència del Tribunal Suprem brasiler, a partir del qual també han sortit en llibertat altres presos pendents encara de sentència ferma.

CANCELLERA ALEMANYA

Angela Merkel Trenta anys sense el mur

La cancellera alemanya va presidir ahir a Berlín els actes de celebració del trentè aniversari de la caiguda del mur que separava la ciutat entre la República Federal i l'antiga República Democràtica, dos mons que es van reunificar. Justament, Merkel, vivia a l'RDA.

VÍCTIMA DE L'ATEMPTAT D'HIPERCOR

Robert Manrique Clar i contundent

Manrique es mostra molt contundent en una entrevista a El Punt Avui sobre el ministre de l'Interior espanyol, Fernando Grande-Marlaska, de qui diu que hauria de preocupar-se més de les víctimes reals, "de les quals n'hi ha moltes de no reconegudes per un problema de diners".

Tal dia
com
avui fa...

1 any **Contra Lesmes**
La Generalitat denunciarà a la fiscalia general de l'Estat el president del Suprem perquè investigui el desgavell de les hipoteques.

10 anys **Contra la corrupció**
El president de la Generalitat, José Montilla, exigeix al govern que lluiti contra la corrupció. Dona 15 dies als seus consellers per definir mesures.

20 anys **Pacte de "mínims"**
Jordi Pujol oferirà a Josep-Lluís Carod-Rovira un pacte de "mínims" a canvi de l'abstenció d'ERC en el debat d'investidura de dilluns.

Full de ruta

Joan Rueda

I si Sánchez depèn del PP?

“S i no és president ara, no ho serà mai.” Lapidària, la frase és del llavors portaveu del grup d'ERC al Congrés, Gabriel Rufián, i la va pronunciar en el debat d'investidura, fallit, que va tenir lloc el mes de juliol passat dirigida al líder del PSOE, Pedro Sánchez. L'ara cap de llista d'Esquerra es referia, bàsicament, a l'ocasió perduda, al seu parer, de fer un govern d'esquerres entre els socialistes i Unidas Podemos, aquell govern que Sánchez no va buscar en cap moment, tot i fer-ho veure. Ara, no sé si Rufián la va deixar anar en el seu estil provocador –tot i que cal admetre que en aquell debat ell no va fer pas aquest paper– o esperava realment que Sánchez pogués estar aquesta nit, un cop acabi l'escrutini, encara més lluny de la presidència del govern espanyol que fa uns mesos.

El president en funcions espanyol va decidir anar a eleccions perquè, en un moment d'eufòria, creia que milloraria de molt els seus resultats mentre que

Pedro Sánchez pot estar aquesta nit més lluny de la presidència del govern que fa uns mesos en dependre de l'abstenció del PP

la dreta seguiria en la crisi profunda en què s'havia instal·lat gràcies a Mariano Rajoy i els seus. Però en la política actual tot canvia ràpidament i ara sembla que el retorn del bipartidisme no està pas tan clar i que Unidas Podemos aguantarà el cop i que, a la dreta, la davallada de Ciudadans serà compensada per la pujada de Vox, tot i la millora de resultats –era fàcil– del PP. Total, tot igual d'ingovernable. Igual d'ingovernable mentre no s'assumeixi que caldrà posar el fil a l'agulla –ja no dic solucionar-lo– al problema català per poder desencallar el govern de l'Estat. A menys, és clar, que el poder econòmic obligui Pablo Casado a complir el somni humit de Sánchez: un govern en minoria gràcies a l'abstenció del gran partit de la dreta. Difícil amb un llop ferotge, com és Vox, a tocar. Però, en política, mai se sap. I respecte al blanquejament de Vox, caldrà una reflexió profunda del perquè un partit obertament falangista és tractat amb la normalitat amb què ho és, tant pels polítics que no li rebaten res com pels mitjans de comunicació que els riuen les gràcies.

Tribuna

Ponç Feliu. Escriptor.

Notes sobre la sentència

Sobre ella m'agradaria comentar, amb rigor tècnic, però amb afany de comprensió i divulgació, el que els valencians en diuen “moments de traca i mocador”, o sigui particulars d'aquesta esgarriada i tendenciosa sentència en què l'apagada del bon sentit jurídic i d'una mínima equanimitat es fa més palesa.

D'ENTRADA, ÉS OBLIGADA la referència a unes línies d'aquesta infausta sentència de molt alta expressivitat. En elles, es compleix a la perfecció el paradigma del que s'anomena estratègia anticipatòria, (o en terminologia psicoanalítica “angoixa anticipatòria”), condensada en la castellana dita de “colocar la venda antes que la herida”. Aquesta estratègia no es registra només en el paràgraf que tot seguit transcriuré, sinó també en altres que no arriben, però, a la significació del que s'esmenta, quan el Tribunal diu de les defenses que articulen “una estratègia de demonització de la Sala Segunda. Ésta ha sido presentada una y otra vez, no como un órgano jurisdiccional, sino como un grupo de siete funcionarios dis-

puestos a ejercer la venganza del Estado por el proceso secesionista. Esta idea ha estado presente hasta el último momento del desarrollo del plenario, en el que algunos acusados siguieron presentándose como víctimas de un proceso político, sin que faltara quien consideró que su enjuiciamiento sólo se explicava por su nombre y apellidos. [...] La recusación de los integrantes de la Sala se ha convertido, por tanto, en una rutina que, de manera contumaz, ha sido empleada como instrumento de deslegitimación del TS. El ejercicio del legítimo derecho a la

recusación de los integrantes de un Tribunal como medio para garantizar un proceso justo ha dejado paso a una recusación concebida para laminar, mediante la insistencia, la credibilidad pública del Tribunal. [...] El desarrollo de este juicio [...] ha sido contumazmente presentado como un tedioso y prescindible trámite para llegar al TEDH, única instancia capaz de deshacer la injusticia de nuestra sentencia.”

MAI M'HAVIA TROBAT amb una sentència –i en porto moltes i moltes de vistes– amb tantes línies dedicades al que podríem qualificar “d'autodefensa” del mateix tribunal. Perquè el que ha de fer una sentència presentable és resoldre el litigi sense incursions cap a confins manifestament sobers, més pròpies de l'anomenat “derecho al pataleo”, que d'un “obiter dicta” pròpiament dit (és a dir, d'un comentari, de contingut jurídic, no resolutori del plet, però que es considera d'adient introducció en la sentència). Per què em ve al cap, doncs, el clàssic apotegma de “excusatio non petita, accusatio manifesta”?

“Mai m'havia trobat una sentència amb tantes línies dedicades a l'autodefensa del mateix tribunal

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

La fi dels m'agrades

Instagram ha anunciat que aviat ja no es podrà visualitzar la quantitat de m'agrades que tenen les publicacions dels usuaris. La xarxa social ha comunicat que s'ha pres aquesta decisió a causa del fort impacte psicològic que això té en els usuaris. Sobretot, en el seu target adolescent.

Vivim en una societat on cada vegada s'atorga més valor a un simple m'agrada d'un desconegut que a l'opinió d'algu pròxim a nosaltres. On es valora una publicació per la quantitat de m'agrades que rep en comptes de per la seva qualitat. On tenir m'agrades ens fa més feliços perquè creiem sentir-nos estimats. Sincerament, això em preocupa. Em sembla una iniciativa molt encertada la decisió que ha pres Instagram. Però considero que encara queda molt camí per fer. S'ha de conscien-

ciar la societat que no s'és més feliç per tenir molts seguidors o m'agrades sinó per valorar-se i estimar-se un mateix.

PAULA LEIVA GALIANO
Badalona (Barcelonès)

Viure del futbol

És veritat, no soc gaire fan del futbol femení, no havia vist cap partit fins aquest estiu amb el mundial femení. I sí, em vaig sorprendre de l'atractiu que pot arribar a ser, un joc més tècnic, de toc i creatiu. Més tard, vaig veure un petit reportatge de l'equip femení del RCD Espanyol, explicaven que era impossible viure del sou que guanyen per ser jugadores de futbol a la primera divisió espanyola. Tot i que ningú m'ho havia dit, era d'esperar que fos així. Ara celebrou un pas endavant que fa aquest esport. La selecció femenina de futbol d'Austràlia tindrà el mateix sou que els

jugadors de la selecció masculina. I es preveu que es reparteixin de manera equitativa els beneficis de les entrades, els ingressos comercials i altres beneficis. Així es fa créixer un esport i una societat.

IGNASI SALAT BAS
Cambrils (Baix Camp)

Falta d'empatia

Després dels esdeveniments de l'octubre del 2017, els fets que se succeïren deixaren el món independentista commocionat, frustrat, trist... Amb gent a la presó i a l'exili i amb el 155 en plena vigència. Amb aquest panorama, posar-se al capdavant del govern de Catalunya requeria una bona dosi de coratge, de renúncia i d'estar disposat al que pogués passar, ja que la situació no augurava res de bo. En aquest context va aparèixer un home desconegut per la majoria, el Sr. Quim Torra, que fou escollit president de la Ge-

neralitat, càrrec que encara ostenta, tot i que l'actual situació no és gaire millor. Governar en aquest impàs, en què el govern es troba lligat de mans i peus, el Parlament està censurat, no es permet la llibertat d'expressió i, fins i tot, els mots són prohibits en els mitjans públics, la tasca de governar no ha de ser gens fàcil i més haver d'aguantar una oposició ferotge, amb un discurs fet a base de crítiques, retrets.

A alguns, però, sembla que se'ls hagi encomanat aquesta opinió i les crítiques al president sovintegen en els articles de premsa i en les tertúlies de ràdio. Aquesta actitud em sembla d'una falta d'empatia manifesta, una espècie de bullying de pati d'escola inqualificable. Jo els demanaria comprensió i, si us plau, que deixin de tirar pedres a la pròpia teulada.

MONTERRAT RIBAS BELLALTA
Palafolls (Maresme)

La frase del dia

“Aquesta és la imatge que tem l'Estat espanyol quan s'alliberin els nostres presos; i la tindran. Felicitats, Lula”

Carles Puigdemont, PRESIDENT DE LA GENERALITAT A L'EXILI

Tribuna

Lluís Foix. Periodista

Trenta anys després

A hir va fer trenta anys de la caiguda del mur de Berlín. S'acabava la guerra freda i es desencadenava un canvi de dimensions colossals que portaria al desmembrament de la Unió Soviètica, la fi del PCUS, la unificació alemanya i la recuperació de la sobirania dels països europeus que havien estat sotmesos a la tutela del Kremlin.

L'EUFORIA de les democràcies liberals era incontenible perquè s'havia derrotat, sense disparar ni un tret, l'adversari ideològic, militar i econòmic durant més de quaranta anys. Els costos materials del rearmament nuclear i convencional de les dues potències havia estat incalculable. La dissuasió mútua engrandia els arsenals militars dels dos bàndols, fins al punt que Gorbatsxov arribà a la conclusió que no podia fer front a les despeses per atrapar militarment els Estats Units.

ES PARLAVA DE LA FI de la història i que les democràcies s'acabarien imposant pel seu propi pes arreu del món. Les coses, però, es començaren a torçar tan bon punt la vella Rússia s'adonà que havia perdut 14 repúbliques que havien estat incorporades a l'imperi del tsars des de temps d'Ivan el Terrible. Des de Moscou es desmantellà un sistema que no funcionava i era substituït per un capitalisme desenfrenat que afavoria els pocs que compraren a l'Estat els actius públics, energètics i industrials a preus de saldo. La corrupció del comunisme vençut fou substituïda per la corrupció d'una colla de nous liberals afamats que practicaren amb més eficàcia l'enriquiment personal amb mètodes potser més corruptes que els anteriors.

RÚSSIA NO HA ACCEPTAT la humiliació d'haver perdut la guerra freda, i un personatge com Putin, que fa trenta anys era un espia del KGB a Dresden, capital de la República Democràtica Alemanya, avui és al capdavant d'un sistema aparent-

ment democràtic però amb els tics autoritaris que li permeten desestabilitzar Europa, annexionar Crimea i plantejar la recuperació o, si més no, la influència perduda a les repúbliques independitzades. El Kremlin ha estat una peça determinant en la política internacional des que Napoleó fou derrotat l'any 1812. Ho fou en el segle passat i ho segueix sent avui.

EL MÉS INQUIETANT, però, és la seguretat amb què els Estats Units administraren una victòria ideològica, militar i política, malgrat haver perdut totes les guerres, des de Corea a Vietnam passant per l'actual derrota militar i política a l'Afganistan, l'Iraq i Síria. Washington té avui l'hegemonia política, militar i econòmica. En comptes d'utilitzar aquesta força per expandir els valors de la democràcia i els drets humans arreu del món, com havia estat la visió del president Wilson ara fa un segle, ha decidit tancar-se en si mateixa posant els interessos americans per damunt de qualsevol altra consideració.

UN PAÍS QUE HA INVENTAT la globalització ara la vol combatre políticament, des de posicions autàrquiques i des d'un nacio-

“La causa de la desorientació europea en complir-se trenta anys de la caiguda del mur de Berlín és principalment interna

nalisme estatal que està provocant que els Estats Units siguin menys indispensables del que ho havien estat fins ara. El proteccionisme de Donald Trump trenca amb el corrent liberal i de lliure comerç que ha caracteritzat la història política nord-americana en l'últim segle.

LES ALIANCES POLÍTiques i militars impulsades per Washington per combatre la Unió Soviètica s'han aigualit en perdre els vincles de fons que justificaren la implicació nord-americana amb Europa per tal de salvar-la dels seus propis fantasmes i per recuperar la unitat d'una antiga i molt àmplia civilització que va des de Finlàndia fins a Portugal i des d'Escòcia fins a Malta.

EUROPA, PER TANT, ja no disposa del paraguai militar nord-americà, el que fa pensar al president Macron que l'OTAN pateix una mort cerebral. La Unió Europea desapareixerà, diu el president francès, si no decideix ser una potència. Sembla, però, que les coses van en una direcció oposada mentre tres grans països com els Estats Units, la Xina i Rússia tenen en comú afeblir el paper d'una Europa democràtica, forta, humanista, que disposa d'un estat del benestar que no es troba enlloc del món.

LA CAUSA de la desorientació europea en complir-se trenta anys de la caiguda del mur de Berlín és també i principalment interna. La victòria del Brexit el 2016 fou el primer senyal d'alarma per a la cohesió europea davant el nou repartiment d'influències en la geopolítica occidental i global. Abans, a instàncies de l'Amèrica de Bush i amb l'ajut d'Aznar i Blair, es dibuixà un mapa imaginari de la vella i la nova Europa. Els populismes s'obriren pas a partir del 2013, quan els partits xenòfobs entraven en la majoria de parlaments europeus com a conseqüència de la pressió immigratòria. Avui l'extrema dreta no és cap anomalia enlloc. Tampoc a casa nostra.

De set en set

Matthew Tree

Visca?

Un dels pocs moments memorables del període electoral que ens acaba d'avorrir ens el va regalar, en un míting socialista a Viladecans, l'exballarí Miquel Iceta cridant –gairebé xisclant– “i Viva los Mossos! i Viva la Policia Nacional! i Viva la Guardia Civil!”. Això després que els tres cossos esmentats s'hagin passat els propis protocols per l'entrecuix, tot traient ulls (quatre), aixafant testicles (dos) i enviant (dues) persones a l'hospital amb lesions cranials. Un diplomàtic britànic retirat que està seguint la situació a Catalunya va comentar fa poc: “No recordo que la policia

No dec ser l'únic impacient perquè desapareguin els rastres de la dictadura

britànica mai hagi fet cap càrrega amb porres, i si hagués disparat tan sols una sola bala de goma hi hauria hagut un escàndol polític tremend; tanmateix, aquestes mesures [innecessàries, s'entén] han estat utilitzades amb freqüència per la policia espanyola als carrers de Barcelona al llarg de les últimes setmanes.” Però per molt que Iceta cridi visques a les forces d'ordre públic (si el seu homòleg escocès hagués cridat “Visca la policia anglesa!” després que aquesta s'hagués comportat com l'espanyola, hauria estat destituït a l'acte) per als partits unionistes de dretes, el PSOE no en fa prou per aconseguir –se suposa a través d'encara més porres i bales– l'objectiu principal: que Catalunya sigui com menys catalana millor. Com em va dir fa poc una amiga txeca: “Perquè els rastres d'una dictadura desapareguin, cal que passin generacions senceres.” No dec ser l'únic que no té tanta paciència.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

5,6 milions de catalans trien avui els seus 48 diputats

Els partits, pendents de la ultradreta en uns comicis en què el vot per correu baixa un 27%

20.300 dones, víctimes d'assetjament a la feina

Ho indica l'Enquesta de Violència Masclista a Catalunya del 2016

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El Tsunami supera la p

ASSAIG • Èxit en l'organització d'actes el primer dia d'ús de l'app tot i el miler d'atacs informàtics **CRÍTQUES** • La jornada combina el caràcter festiu amb el reivindicatiu **DIVISIÓ** • L'acampada d'Universitat viu un trencament intern

Rosa M. Bravo
BARCELONA

El Tsunami Democràtic es va plantejar la convocatòria d'accions a més de tres-cents municipis ahir, durant la jornada de reflexió prèvia a les eleccions, com un acte de desobediència a la Junta Electoral Central –tot i que aquesta ja va decidir divendres a la nit no prohibir-los, si bé va recordar a la Generalitat que ha de garantir “l'absoluta neutralitat dels espais públics. Però també ho va projectar com un assaig de cara a les tres jornades de protesta convocades a partir de demà, ja que era el primer dia que s'usava l'app del Tsunami. I l'assaig va resultar reeixit, tot i el miler d'atacs informàtics per part de l'Estat que va denunciar la plataforma, i en nombroses ciutats es van viure actes festius i reivindicatius.

El més multitudinari va congregat unes set mil persones a Barcelona i la primera prova va tenir lloc amb el canvi improvisat d'ubicació, ja que la jornada musical que havia de començar a les quatre de la tarda a plaça Catalunya es va traslladar a la plaça Universitat. A les onze una empresa contractada va començar a muntar l'escenari amb l'ajut de voluntaris, i a les quatre va començar puntual la jornada de concerts. El cartell de l'acte a Barcelona, on es va tallar la Gran Via entre el passeig de Gràcia i el carrer Aribau, no tenia res a envejar a un festival d'estiu. Entre la vintena

de grups anunciats destacaven Els Amics de les Arts, Els Catarres, Gertrudis, Zebrass i la Companyia Elèctrica Dharma. I, a falta de portaveus, els cantants van expressar la indignació “amb un Estat que trafica amb la il·lusió d'un país lliure” i amb una sentència “indigna”, i l'exigència de la llibertat dels presos polítics. L'expedu-

Les frases

“Els que han de reflexionar són els que ens envien la policia a pegar la gent”

Albano-Dante Fachin
EXDIPUTAT

“Fa dies que som en una època indigna després de la sentència de la vergonya”

Zebrass

tat Albano-Dante Fachin va pujar a l'escenari i va assegurar: “Els que han de reflexionar són els que diuen que això és una democràcia exemplar i ens envien la policia a pegar la gent.”

Una marxa convocada pel CDR amb una pancarta que resava “Ho tornarem a fer” va sortir de plaça Universitat i va intentar arribar a la plaça Urquinaona, que estava blindada per un fort dispositiu policial. Van moure contenidors i van llançar objectes als policies, i va haver-hi corredisses a l'entorn de la plaça Tetuan. ■

L'acte musical de Barcelona, ahir ■ ORIOL DURAN

L'acampada de plaça Universitat continua tot i la divisió interna

L'acampada de la plaça Universitat de Barcelona continua tot i la polèmica que va acompanyar ahir l'anunci de suspensió que va fer part del col·lectiu. En l'assemblea de dimecres ja es van sentir veus que advocaven per aixecar l'acampada, però va ser en la de divendres quan la divisió interna es va fer evident. Els joves que continuaven ahir acampats van explicar que al final d'aquella assemblea un grup va decidir desmuntar 25 tendes i marxar, i van afirmar que es van endur dues urnes amb 40.000 euros recaptats

per al funcionament de l'acampada i la defensa dels detinguts en les protestes –Alerta Solidària, que els defensa jurídicament, va agrair ahir a través de les xarxes la col·laboració de l'acampada. També van dir que es van endur material cedit per entitats, com ara tres envellats.

El col·lectiu que va decidir mantenir l'acampada acusa les joventuts d'ERC i la CUP d'haver decidit posar fi a la protesta sense consens i d'haver robat els diners de la caixa de resistència. Tot ple- gat va motivar un irat comu-

nicat d'Arran i de les Joventuts d'Esquerra Republicana. El text, idèntic, qualifica d'“intolerables” els “atacs i difamacions infundades que estan rebent a través de les xarxes socials algunes organitzacions juvenils”, i afirma que “el jovent organitzat sempre ha actual de forma ètica, transparent i en benefici de la causa independentista”.

La polèmica va incloure l'ús de les xarxes socials, ja que el sector que aposta per continuar va acusar les joventuts dels partits d'haver usat els perfils de Twitter i Te-

legram. Ahir van circular acusacions creuades des de l'anomenada Acampada 14-O i l'Assemblea Plaça Uni, com s'ha rebatejat la que ha quedat. Des de la primera s'afirma que dimecres i dijous “persones adultes amb actituds impositives i intimidatòries” van trencar les dinàmiques assembleàries i van decidir “de forma unilateral crear trinxeres i actuar de forma encaputxada”. Des de la segona es va assegurar que “els partits polítics que donaven suport a l'acampada han abandonat les activistes”.

L'APUNT

La humanitat de Teresa Rodríguez

Emma Ansola

Aquests darrers dies ha circulat per la xarxa una intervenció de la diputada d'Adelante Andalucía Teresa Rodríguez en un acte de campanya electoral. La parlamentària posava el dit a la nafra de tots aquells votants, simpatitzants i fins i tot líders polítics que riuen les gràcies, o bé opten pel silenci o un somriure entre condescendent i superb, al partit de la ultradreta Vox

amb l'únic objectiu miserable de tenir-los en pantalla per marcar i guanyar ells el contrapès. Una immensa irresponsabilitat que Rodríguez va poder denunciar i esborrar amb una forta dosi d'humanitat, tot el contrari del que fa i representa la formació d'Abascal. Rodríguez va demostrar que per denunciar Vox cal ser persona, no pas polític.

rova

Onadeta a Sabadell

SEGUICI • Quatre marxes des de diversos punts de la ciutat reuneixen mig miler de persones a l'ajuntament **CIVISME** • L'acció transcorre sense incidents

Virtudes Pérez
SABADELL

Les marxes convocades ahir per Tsunami Democràtic a Sabadell van ser animades, divertides, humorístiques... De tot menys multitudinàries. De la plaça Mestre Planes, a l'Eixample, van sortir poc més de cinquanta persones; si fa no fa, tantes com n'hi havia en tres punts més de la ciutat, des d'on van començar a caminar cap a l'ajuntament: la plaça de la Creu Alta, el Mur de la Llibertat (a la sortida dels ferrocarrils de Gràcia) i la plaça del Pi. Bé, d'aquest últim, només en van sortir una dotzena. "Anàvem tallant la vorera. Què vols? És Ca n'Oriach i allà la gent està per altres coses", comentava un dels participants.

Totes van aconseguir arrossegar més gent pel camí, i a la plaça Doctor Robert, davant de l'ajuntament, s'hi van arribar a aplegar mig miler de persones. Grallers, balls de bastons, castellers, música i bones dosis d'humor, com ara quan un grup de voluntaris van simular que eren mossos i policies i van fer veure que carregaven contra els concentrats, armats amb escombres i amb escorredores de plàstic al cap. Corredisses simulades, rialles i crits de "fora les forces d'ocupació", en un ambient intencionadament teatralitzat. "Aquí teniu una urna heretada de l'1-O perquè tothom que tingui una idea

Unes 500 persones es van concentrar ahir davant l'ajuntament, on es van organitzar activitats culturals i festives ■ V.P.

per anar fent boca, que vingui aquí i l'escrigui", animava Josep Boltaina, d'Òmnium Cultural.

L'humor, potser per compensar l'escassa resposta, va ser present ahir en totes les marxes de Sabadell. "Som una onadeta petita del tsunami", comentava una dona a la sortida de la plaça Mestre Planes. Tot i ser-ne pocs, anaven caminant pel mig del carrer i interrompien el trànsit al seu pas. Ni rastre de la Guàrdia Urbana, ni tan sols a les cruïlles més complicades, com la de la Gran Via amb avinguda Barberà, on els integrants d'aquesta branca del tsunami van decidir aturar-se i seure.

"Ui, estic tan cansada... Estic una mica marejada, m'agradaria seure una mica", comentava una de les dones que es dedicaven a amenitzar la marxa. "Què vols? Ho hem de fer amè. Fem república, però amb alegria", repetia la dona.

Al mig de la Rambla, van tornar a seure. "Ara l'autobús no s'hauria d'aturar i escombrar-los a tots", va cridar una dona visiblement enfadada. Ningú li va fer cas. Ni els manifestants ni les persones que berenaven tranquil·lament a les terrasses. I encara menys les que, com un disabte qualsevol, havien sortit a comprar per la Rambla. ■

Nou VOLKSWAGEN T-CROSS

Volkswagen T-Cross Edition 1.0 TSI 70 kW (95 CV) manual.
Emissió de CO₂ (g/km): 134 (NEDC: 116). Consum mitjà (l/100 km) de 5,9 (WLTP).

Volkswagen

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Fred i reivindicació a Girona

CONVOCATÒRIA • Centenars de persones van acudir a la crida del Tsunami Democràtic a la plaça U d'Octubre de la capital de les comarques gironines **ACTIVITATS** • Tallers antirepressius, parlaments, música i una exposició conformaven el programa

Jordi Nadal
GIRONA

La plaça U d'Octubre del 2017 de Girona va ser el marc ahir a la tarda d'una de les principals convocatòries a la demarcació del Tsunami Democràtic a favor dels drets i les llibertats del poble de Catalunya. Diversos centenars de persones van passar des de primera hora de la tarda i fins ben entrat el vespre per la plaça per participar en els actes organitzats, que tenien dos vessants ben contrastats però alhora complementaris. D'una banda, l'aspecte festiu, amb concerts de diversos grups, so par popular i ambient de festa major. D'una altra banda, la reivindicació, en forma de parlaments, una exposició i tallers. Una gran pintada lluïa enmig de la plaça, amb el missatge "Els Països Catalans no tenim rei ni por", signada pel CDR de Girona i il·lustrada amb una corona reial cremant. A part, la plaça estava envoltada de pancartes contra la monarquia, a favor dels presos polítics i de la República Catalana i alguns cartells en contra del conseller d'Interior, Miquel Buch.

La tarda va ser freda a Girona, i no es feia agradable estar palplantat a la plaça durant gaire estona, malgrat que cap al vespre els Dia-

Un dels concerts d'ahir a la plaça U d'Octubre del 2017 a Girona, en aquest cas de Koalanú, amb una pancarta contra la repressió de l'Estat al darrere
■ MANEL LLADÓ

bles de l'Onyar van contribuir amb el seu foc a escalfar una mica l'ambient. El retard amb què van començar els actes –pràcticament dues hores respecte a l'horari d'inici previst, que era a les quatre– tampoc va ajudar al fet que la plaça s'omplís en cap moment.

Es va instal·lar a la plaça un escenari des d'on es van fer alguns dels parlaments i des d'on van tocar els grups musicals. També hi havia una parada de marxandatge amb elements grocs, samarretes de

commemoració de les mobilitzacions que hi ha hagut des de la sentència i altres productes. I també es va instal·lar un plafó amb una vintena de fotos dels actes de protesta postsentència. Una exposició titulada *Resposta a la sentència*, a càrrec de Toni Ferragut, Carles Palacio i Fora de Camp. Van ser molts els curiosos que es van parar a observar les imatges. I alguns dels comentaris eren carregats de ràbia per la resposta policial, d'altres estaven escandalitzats pel mateix

motiu i d'altres debatien considerant que els aldarulls feien un flac favor a l'independentisme mentre d'altres consideraven que "cremar contenidors no és violència sinó protesta" i que "la violència va venir sobretot per part dels cossos de seguretat".

Un dels primers actes va ser el parlament de l'activista Mostafà Shaimi, que va explicar la situació dels joves empresonats al Puig de les Basses arran dels aldarulls dels dies posteriors a la sentència, i va explicar el concepte de dret penal de l'enemic que, va dir, està aplicant l'Estat espanyol. Després de l'actuació de Koalanú es va celebrar un taller antirepressiu, a través de l'advocada Mireia Bazaga. A part, es van fer altres tallers –també per a mainada– i parlaments, un dels quals –a través de vídeo– protagonitzat per Valtòny. Concerts d'una programació que incloïa Pulpopop, Guillem Ramisa, Bandulimejant, Ca Vell, Los Live i Brigada R.P.F. van donar el toc festiu a la nit. El Casal Independentista El Forn va encarregar-se de preparar un sopar popular i l'Ateneu Popular Salvadora Catà es va responsabilitzar d'oferir un servei de bar que va aportar a la festa reivindicativa el caliu necessari per combatre la intensa fred que feia. ■

La Diada de la Catalunya Nord més vindicativa

■ Més de 3.000 persones demanen la llibertat dels presos i la independència

E. Carrera / E. Garcia
PERPINYÀ

Més de 3.000 persones van demanar, ahir, la llibertat dels presos polítics i els exiliats i la independència dels Països Catalans en la Diada de la Catalunya Nord més reivindicativa. La jornada va servir per rebutjar de nou el tractat dels Pirineus, l'any que en fa 360 de la signatura, el

1659, pels reis d'Espanya i de França i que va significar el trinxament de la Catalunya Nord. Els lemes triats per a la manifestació, que va aplegar també gent vinguda del Principat i de la resta de Països Catalans, van ser "Esborrem el tractat dels Pirineus", "Sem Catalunya Nord" i "Fem Països Catalans". Tots els partits polítics i entitats independentistes van tenir algun representant en la jornada.

En el manifest, que va llegir la periodista Júlia Taurinyà, es recordava que "si parlem de llengua,

Més de 3.000 persones van assistir a la Diada de la Catalunya Nord ■ E. CARRERA

Catalunya Nord és un punt del país on mantenir-la viva és una lluita de cada instant."

En l'acte principal de la Diada, que es va celebrar a

peus del Castellet, es van llegir cartes escrites expressament per a l'efemèride per Jordi Sánchez i Jordi Cuixart, presos polítics a Lledoners.

D'altra banda, també ahir però al llarg del matí, desenes de persones van tallar de manera intermitent el trànsit a l'antic pas fronterer del Pertús. ■

L'AN revisarà la llibertat de 4 dels 7 CDR empresonats

Redacció
BARCELONA

L'Audiència Nacional revisarà dimecres els recursos contra la presó de quatre dels set membres dels CDR en presó preventiva des del 23 de setembre per terrorisme. Es tracta de Ferran Jolis, Xavier Duch, Eduard Garzón i Xavier Buigas. Les seves defenses reclamen la seva posada en llibertat. També han reclamat la llibertat els altres tres membres restants detinguts si bé encara no han arribat els recursos a l'Audiència Nacional. La fiscalia, en tots els casos, s'oposa a la sortida en llibertat dels detinguts. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Gent agafant les paperetes de les candidatures per votar a l'abril a Girona ■ LL. SERRAT

Més de 5,6 milions de catalans cridats a les urnes

■ A Catalunya s'escullen 48 diputats en uns comicis en què el vot per correu baixarà un 27% respecte als del 28 d'abril

Redacció
BARCELONA

Un total de 5.615.400 catalans i catalanes estan cridats avui a les urnes per escollir quins seran els 48 diputats i 16 senadors que els representaran en la nova legislatura del còmput global de 350 membres que configuraran el Congrés i els 208 del Senat d'arreu de l'Estat espanyol. Una xifra que significa un augment de 27.305 electors respecte a les eleccions del 28 d'abril. D'aquests, 4,2 milions que podran votar avui pertanyen a la demarcació de Barcelona; 574.861, a Tarragona; 524.976, a Girona, i 314.421, a Lleida.

El Ministeri de l'Interior va informar ahir que en aquestes quinzenes eleccions a les Corts Generals el polèmic vot per correu ha caigut un 26,7% respecte a fa set mesos, quan es van acceptar prop d'1,3 milions de sol·licituds, un 92% de les presentades. La subsecretària del Ministeri, Isabel Goicoechea, va explicar que s'han tramitat un total de 986.446 sol·licituds de sufragi via postal, de les quals s'han recollit 738.653 vots, un 75% del total. A Catalunya, del conjunt d'electors censats, fins a 245.104 persones són gent que viu a l'estranger, 189.243 de les quals pertanyen a cens d'electors residents absents (CERA) de la província de Barcelona; 18.596, a la de Tarragona; 20.322, a la de Girona, i 16.943, a la de Lleida.

El dispositiu electoral torna a incorporar les mesures que per primera vegada es van fer servir en els comicis de l'abril per permetre el vot sense necessitat d'autorització judicial de persones amb discapacitat intel·lectual, malaltia mental o deterio-

rament cognitiu.

En total a Catalunya hi haurà fins a 8.365 meses i 2.670 col·legis electorals on dipositar el vot repartits pels 947 municipis. Només a Barcelona ja hi haurà 1.589 col·legis i 5.985 meses, mentre que Tarragona tindrà 370 col·legis i 1.011 meses; Lleida, 317 col·legis i 535 meses, i Girona, 834 meses i 394 col·legis.

S'escolliran 48 diputats després que a l'abril Barcelona en guanyés un per qüestions demogràfiques i en tingui 32. Girona en tindrà sis, sis més corres-

Les xifres

135,8

milions d'euros costarà aquesta nova convocatòria electoral.

2.500

efectius policials han enviat de reforç a Catalunya per garantir la seguretat.

pondran a Tarragona i quatre, a Lleida. De senadors se n'escolliran quatre per demarcació.

Com és habitual les votacions s'iniciaran a les nou del matí i es tancaran els col·legis a les vuit del vespre per fer el recompte. En total també hi haurà 92.000 efectius de les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat, amb un reforç especial per a Catalunya de 2.500 agents amb presència fixa o dinàmica a cada punt de votació. El ministre de l'Interior en funcions, Fernando Grande-Marlaska, va assegurar que el dispositiu era "el necessari i precís" per garantir un procés electoral "amb seguretat". ■

DIA DEL CIRC
Breda

5^{EDICIÓN}
NOVEMBRE

15 **16**

TALLERS - ARTESANIA
ESPECTACLES - EXPOSICIONS
CABARET - CONCERTS

GALA INAUGURAL
A PARTIR DE LES 18:30H

A PARTIR DE 10:30
ACTIVITATS TOT EL DIA

ORGANITZA
CONTAMINANDO
SONRISA2

COORGANITZA
Ajuntament de Breda

COLLABORA
Ajuntament de Breda
Cercle Bredenc
Generalitat de Catalunya

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Els candidats, de reflexió amb el Tsunami, la família o al cine

■ Rufián (ERC) i Asens (ECP) es decanten per veure 'Joker' i Cruz (PSC), per la d'Amenábar, mentre que Borràs (JxCat) i Batet (PSC) fan repòs de la malaltia ■ Vehí (CUP) participa en les mobilitzacions

Redacció
BARCELONA

Els candidats catalans a les eleccions espanyoles al Congrés dels Diputats i al Senat van passar el dia de reflexió desconnectant de l'actualitat política i intentant agafar forces i dedicar més temps a la família després d'una setmana intensa de campanya electoral. Segons recollen ahir les agències ACN i EFE, alguns dels caps de llista van coincidir en dedicar part del seu temps a evadir-se davant d'una pantalla de cinema. Gabriel Rufián (ERC) i Jaume Asens (ECP) van escollir la mateixa pel·lícula: *Joker*,

mentre que el candidat socialista al Senat per Barcelona, Manuel Cruz, va preferir anar a veure *Mientras dure la guerra*, d'Alexandro Amenábar.

La seva companya de partit i candidata al Congrés, Meritxell Batet, va continuar descansant, tot i que ja està recuperada de la baixa per vertigen, que li permetrà votar avui a Vallcarca. El repòs també va ser la recepta escollida per Laura Borràs (JxCat) per recuperar-se de la febre i del refredat. La candidata de la CUP, Mireia Vehí, també va aprofitar el matí per descansar i a la tarda volia sumar-se als actes convocats pel Tsunami

Foto dels candidats al Congrés, sense la presència de Meritxell Batet, del debat a TV3 ■ ACN / MIQUEL CODOLAR

Democràtic.

Gairebé tots van coincidir a passar el dia acompanyats de la família. Rufián ho va aprofitar per estar amb el seu fill després de molt temps sense veure'l, Inés Arrimadas (Cs) va optar per passejar a prop del mar i menjar una fideuada i Asens va esmorzar amb la seva mare, que va venir de Mallorca, i després va dinar a casa de la seva àvia, que té 102 anys, i a qui avui acompanyarà a votar. Cayetana Álvarez de Toledo, del PP, va preferir passejar per la Barceloneta i la Rambla, mentre que Ignacio Garriga (Vox) va participar en un pícnic familiar. ■

ELECCIONS

La JEC demana a Torra que retiri un tuit que no ha fet

Fonts de la Presidència de la Generalitat van assegurar ahir que ni el president Quim Torra ni el govern són autors d'un tuit que la Junta Electoral Central els va reclamar retirar per parlar de "presos polítics" i "exili". La JEC va estimar una denúncia de Cs contra Torra per la piulada que coincidia amb una frase del programa de JxCat. ■ REDACCIÓ

PROTESTA

250 ciclistes van fins a Lledoners a demanar llibertat

Uns 250 ciclistes van sortir ahir al matí d'Agramunt (Urgell) i d'altres localitats lleidatanes per recórrer els 75 quilòmetres fins a la presó de Lledoners a Sant Joan de Vilatorrada (Bages) per demanar la llibertat dels presos polítics. L'acció, sota el lema *Pedals per la llibertat*, va estar organitzada a través de les xarxes socials en el marc de la jornada per a la reflexió. ■ REDACCIÓ

La Simfònica de Cobla i Corda de Catalunya presenta

TOSSUDAMENT
Llach

*Cançons d'amor
i de guerra*

Clàssics
Enderrock

29 i 30
de novembre
a l'Auditori de Girona

Mull

Beth
Elena Gadel
Roger Padullés
Marta Mathéu
Toni Marsol

Gemma Coma-Alabert
Polifònica de Puig-reig

Presentador: Ferran Frauca
Director: Francesc Cassú

Entrades a la venda a www.auditorigirona.org

La Simfònica
de Cobla i Corda
de Catalunya

www.simfonicadecoblaicorda.org

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Lliçons per a Espanya

NOUS ARTICLES • La premsa internacional continua alertant Espanya que amb la repressió judicial i policial no aconseguirà resoldre el problema català **10-N** • Esperen que després de les eleccions el govern de Sánchez reconduïxi la situació

Miquel Riera
BARCELONA

Continua la publicació, en diferents diaris i revistes internacionals, d'editorials i articles d'opinió sobre la situació a Catalunya. Us n'ofereim un nou recull.

IP

Un discurs dur no serveix per unir Espanya

■ Pedro Sánchez ha endurit el seu discurs envers els independentistes catalans amb l'esperança de guanyar el 10 de novembre, però la seva retòrica i les dures sentències a dirigents separatistes per part del Tribunal Suprem només reforçaran el moviment secessionista.

[...] És evident que un discurs dur no tindrà l'efecte de dissuasió vers el moviment independentista buscat pel Tribunal Suprem. Des de l'anunci de la sentència hi ha hagut grans manifestacions a Catalunya, sobretot a Barcelona. **Mark Nayler** (*Foreign Policy*, Estats Units. 29 oct.)

THE
OBSERVER

La crisi catalana va néixer a Madrid

■ La raó de fons d'aquestes revoltes civils? El buit de lideratge creat pels governs espanyol i català, que tant es neguen a allunyar els catalans de la crisi. La societat civil catalana ha assumit aquest paper de lideratge, però gestiona la situació sense cap propòsit clar. D'altra banda, com a resultat de la resposta insatisfactòria i poc clara del govern espanyol, la policia s'ha quedat amb la responsabilitat de respondre a les protestes, sovint de manera desproporcionada, cosa que ha generat molta controvèrsia.

El que molta gent sembla que oblidava és que la crisi catalana va néixer a Madrid. No estem davant d'un problema català. El que demanen els catalans no és diferent del que exigia Escòcia fa uns anys i, en el seu cas, el Regne Unit va acceptar celebrar un referèndum. Per tant,

Il·lustració de Niels Bo Bojesen per al diari danès 'Jyllands-Posten' ■ NIELS BO BOJESEN

la diferència rau en la resposta de Londres i Madrid a les seves respectives crisis territorials.

[...] A diferència d'altres països europeus amb una història recent del feixisme, Espanya encara no s'ha trobat amb el seu passat. Molts temes com el de l'antic dictador feixista Francisco Franco encara són tabú. [...] Encara queda un suport fidel i incondicional al dictador feixista en la societat espanyola. Aquesta vergonyosa part de la història recent espanyola no s'ha superat mai perquè el feixisme va romandre a Espanya durant trenta anys més després de la Segona Guerra Mundial i no hi ha hagut perdó ni reconeixement pels abusos i crims comesos durant aquest període.

[...] Malauradament, els responsables polítics a Madrid encara no s'han adonat que el que més debilita la Constitució espanyola és, de fet, veure'l com un document legal rígid. Aquest immobilisme ha convertit la Constitució en una font d'il·legimitat i de menys representació entre els catalans, ja que consideren que la llei suprema d'Espanya no té espai per a les seves aspiracions de ciutadans.

[...] Espanya es troba en un

punt d'inflexió. Pot acollir la possibilitat d'actualitzar les seves lleis i institucions i, finalment, abordar els errors del passat, o pot romandre encallat en un passat que ja no existeix i aprofundir la seva crisi. **Marta Granados** (*The Observer*, Estats Units. 30 oct.)

libération

Espanya, un estat nació en crisi

■ Aquesta resposta ferma de la justícia espanyola no soluciona el conflicte català. Fins i tot és probable que provoqui una sèrie de reaccions enfadades dels 2,5 milions de partidaris catalans de la independència de la seva nació, encara privats del seu propi estat. Als seus ulls, l'Estat central ja no és capaç de representar la comunitat membre que hauria de ser la nació espanyola. Per a molts ciutadans, aquest és un problema greu per a la democràcia espanyola.

El que realment es juga a Espanya no és un problema d'organització estatal, sinó el concepte mateix de nació. De fet, assistim a l'amarg fracàs de l'es-

tat nació espanyol, que no és una qüestió tant de la seva organització, ja sigui centralitzada, federal o confederal, com de la seva incapacitat per assegurar-se que tots els ciutadans se senten part d'una comunitat de pertinença. **Stéphane Pelletier** (*Libération*, França. 18 oct.)

L'OBS

Comprendre la crisi catalana

■ Els arguments no canvien gaire en el fons a Catalunya. Al costat dels independentistes regna una profunda sensació d'injustícia que ja fa deu anys que dura: teníem un estatut votat per tothom que va ser rebutjat pel Tribunal Constitucional; volíem votar lliurement i Madrid ens va enviar la policia; i ara posen els nostres representants a la presó com a vulgars delinqüents. D'altra banda, a gran part de l'Estat Espanyol (inclosos molt catalans) s'opina tot el contrari: els separatistes són uns intransigents que no estaran mai satisfets, van sempre de víctimes mentre continuen provocant la nostra demo-

cràcia; és necessari que aquesta sigui protegida aplicant la llei, en cap estat de dret cap part d'un país té el dret d'organitzar la seva secessió, una secessió que, a més, no ha estat mai reivindicada per la majoria.

[...] Tot això, en plena campanya per a les eleccions generals del 10-N. Qui s'aprofitarà de la crisi catalana? Vox, el partit ultranacionalista, espera capitalitzar l'anticatalanisme més tronat i cridant a la repressió més brutal. El PP, la gran formació de dreta, i Ciutadans, que hom creia de centre però que el seu màxim dirigent orienta cada cop més a la dreta? Podemos, a l'esquerra de l'esquerra, no es mou de la seva línia tradicional: la qüestió catalana només es resoldrà organitzant un referèndum sobre la independència, i llavors el partit hi votarà en contra.

I finalment el PSOE, el partit en el govern, que es mou fent equilibris per la carena. S'aprofita del descontentament de bona part dels espanyols contra els independentistes i, de l'altra banda, no vol tallar tots els ponts amb aquests. Sobretot, tenim present que potser necessitarà els seus vots per formar govern si el resultat és molt ajustat. **François Reynaert** (*Le nouvel observateur*, França. 27 oct.)

NATIONAL
GEOGRAPHIC

Per què la regió més sanejada d'Espanya vol la independència

■ Després de la mort de Franco Catalunya va recuperar la seva autonomia i es va convertir ràpidament en la regió més rica d'Espanya, però la meitat de l'impost sobre la renda i l'impost sobre el valor afegit generat a la regió, juntament amb un percentatge d'altres impostos, van a parar al govern central. Aquesta transferència d'ingressos és un punt dolorós per a alguns catalans. Segons Reuters, la regió paga a Espanya 12.000 milions de dòlars més del que es recupera, l'equivalent al cinc per cent de la seva producció econòmica regional. **Erin Blakmore** (*National Geographic Magazine*, Estats Units. 1 nov.)

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Robert Manrique** Víctima de l'atemptat d'Hiperpor

“Mil contenidors cremats i cap Hiperpor, tant de bo”

DENÚNCIA · “No m'agraden els actes vandàlics, però no són terrorisme; no es pot banalitzar el dolor per rapinyar quatre vots” **ATENCIÓ** · “Marlaska hauria de parlar menys i preocupar-se més de les víctimes reals; n'hi ha moltes de no reconegudes per una qüestió econòmica” **CARRER** · “La ‘kale borroka’ no es pot comparar amb els aldarulls de Barcelona de cap manera”

Laia Bruguera
BARCELONA

Que l'Associació de Víctimes del Terrorisme s'hagi personat com a acusació popular en el procés judicial obert contra nou independentistes detinguts el 23 de setembre ha estat la gota que ha fet vessar el got. Més d'una cinquantena de víctimes del terrorisme han mostrat la seva indignació per la politització d'algunes associacions, l'ús partidista que es torna a fer del seu dolor i la banalització d'una realitat que han viscut massa de prop. Ho han fet adherint-se a un contundent comunicat de Rosa Maria Cabré, que va perdre la mare en l'atemptat d'ETA a Hiperpor, i Sílvia Vidal, germana d'un soldat assassinat pels Grapo. Robert Manrique, ferit en l'atemptat d'Hiperpor i des de llavors incansable defensor dels drets de les víctimes del terrorisme, és un dels signants.

Què senten quan el ministre de l'Interior diu que la violència a Catalunya “és de més impacte que la del País Basc”?

No m'agrada parlar de “les víctimes”, perquè totes són diferents i no tenen ni han de tenir una veu única. Però moltes, moltíssimes de les víctimes estan decebudes, i desconcertades i indignades. I no és una qüestió d'ideologia. Aquests dies m'està trucant molta gent –també no independentistes i de la resta de l'Estat–, i em diu: “Però com pot ser que diguin que és terrorisme tallar una carretera?” Les víctimes desitgem que ningú passi el mateix que nosaltres, i m'adono que algú està desitjant que passi i em fa molt mal.

Fa uns dies demanava a Fernando Grande-Marlaska que deixés de “mentir” i que anés davant la porta d'Hiperpor a explicar-los “la seva versió de violència”. Sí, però que no m'ho expliqui a mi, sinó a la Nuri i l'Enrique,

que van perdre dos fills petits a Hiperpor i la tieta dels nens, la Mercè. O a la Rosa, òrfena per culpa del mateix atemptat, o a la Sílvia, germana del jove assassinat pels Grapo el 1980. Estic segur que políticament no pensen el mateix, però que el ministre els expliqui que cremar contenidors és el mateix que et maten dos fills, una mare o un germà. A mi que es cremin contenidors o que es facin barricades no m'agrada, però són actes vandàlics, no terrorisme. Perquè, si en diem *terrorisme*, no només estem instaurant la por de manifestar-nos, protestar, parlar o opinar, sinó que estem desnaturalitzant i banalitzant el terrorisme de veritat, i també el dolor que causa.

Després el ministre va matisar dient que no havia vist mai tanta violència “al carrer”.

Jo he vist la *kale borroka* i, a banda que el nivell de violència no té res a veure, allà l'entorn era proetarra i aquí hi ha de tot: radicals independentistes i no independentistes, antisistema,

Encara acompanyo víctimes d'Hiperpor a fer tràmits per rebre ajudes, 32 anys després!

infiltrats... No es pot comparar de cap de les maneres. Allà la *kale borroka* cremava contenidors, sí, però després informava: “La matrícula del cotxe d'aquesta persona és aquesta i cada dia surt de casa a les 8 del matí.” Això sí, quan al País Basc es matava i tot cremava, ningú deia res, i ara tothom opina i els polítics ho utilitzen per rapinyar quatre vots. Tant de bo l'any 1987 haguessin cremat tots els contenidors de Barcelona i no hi hagués hagut cap Hiperpor. Et dirien el mateix les víctimes que conec de l'11-M i moltes altres. I no és fer dema-

gògia. Demagògia la fan ells quan comparen el que passa a Catalunya amb terrorisme.

El president de l'Associació Catalana de Víctimes d'Organitzacions Terroristes, José Vargas, diu que “és clar” que hi ha terrorisme en el cas dels CDR empresonats. El molesta més que ho digui ell o el ministre?

Jo vaig deixar l'associació que vaig fundar quan ja vaig veure cap a on anava. Les associacions de víctimes no poden estar polititzades. Qui està al capdavant de qualsevol associació d'aquest tipus no pot estar a les llistes de cap partit polític com passa amb Vargas amb el PP. Però el pitjor és que ho digui el ministre, que se suposa que ha de tenir molta més informació.

De fet, el que critica per sobre de tot és que els polítics parlant de terrorisme i a la pràctica s'ajudi i s'atengui tan poc les víctimes reals.

El 2014 vaig portar al Ministeri de l'Interior una llista de 280 víctimes d'atemptats a Catalu-

Lluitador incansable

Treballava de carnisser a Hiperpor quan, el 19 de juny del 1987, ETA li va canviar la vida. Explica que abans dels 24 anys, l'edat que tenia quan presentava cremades per tot el cos, pensava que l'Estat assistia les víctimes del terrorisme, però, comprovades les mancances del sistema, s'ha passat tota la vida buscant i ajudant afectats

■ LAIA BRUGUERA

nya de tot tipus de terrorisme. Volia que les busquessin i fossin informades dels seus drets, i em van contestar: “Qui vulgui alguna cosa, que ens vingui a veure.”

Després dels atemptats d'agost del 2017 a Catalunya, es va crear la Unitat d'Atenció i Valoració d'Afectats per Terrorisme, que vostè assessora. Denuncia que fa poc que el 82% dels afectats han vist com se'ls denegava el reconeixement per danys psicològics. Per què?

Evidentment, és una qüestió econòmica: com menys víctimes reconegudes, menys despesa. Alcanar n'és un cas paradigmàtic. No es considera un atemptat, i per això hi ha persones que hi van perdre la casa i en van resultar ferides però no són reconegudes com a víctimes. El mateix passa amb gent de Barcelona i Cambrils que té importants seqüeles psicològiques però es diu que no són víctimes perquè “no estaven en la trajectòria de la furgoneta”. Fa poc vaig acompanyar una senyora d'Hiperpor a presentar tràmits perquè la medicació que pren li destrossa les dents i no rep l'ajuda necessària per pagar el tractament. Marlaska i el ministeri haurien de fer servir menys les víctimes per guanyar vots i instaurar un clima de por i s'haurien d'ocupar més de les víctimes del terrorisme real.

I si finalment es demostra que alguns dels joves detinguts en l'operació Judes estaven planejant fer explosius?

De moment només tenim dades filtrades i contradictòries. Només tinc clar que si finalment hi ha proves en un sentit o en l'altre, s'hauran d'extreure totes les responsabilitats. Malgrat tot, em genera confusió que algú parli amb tanta seguretat d'ells com a terroristes i en canvi la fiscalia sigui capaç de dir que no veu terrorisme en l'explosió d'Alcanar, on segons la interlocutòria de processament hi ha 29 ferits físics a banda dels psicològics. ■